

22.marts 2024

FM2024/58

I henhold til § 36 i Forretningsordenen for Inatsisartut fremsætter jeg følgende forslag til forespørgselsdebat:

Forslag til forespørgselsdebat om vi prioriterer idrætten og vores bevillinger til idrætten, eller om vi afsætter utilstrækkelige midler.

(Medlem af Inatsisartut Peter Olsen, Inuit Ataqatigiit)

I følge min mening er idræt et vigtigt værktøj i forebyggende indsatser, hvor vi kan gøre betydeligt mere gennem at værdsætte dem, som er forbillede for andre.

I den henseende er Island et godt eksempel; i 1980'erne og 1990'erne hørte de islandske unge til dem, der drak mest og havde et stort forbrug af euforiserende stoffer. Men ved store initiativer gennem kultur, uddannelse og idræt og gennem ekstraordinære bevillinger og styrkelse af indsatser, har man nedsat forbruget af alkohol og euforiserende stoffer betydeligt.

Den islandske ungdom har et af de laveste forbrug af euforiserende stoffer i dag. Og på idrætsområdet er de blevet blandt de store, selv om de er en nation med lavt indbyggertal.

Dette gjorde de ved at opprioritere idrætten. De kunne vise, at idræt er et stærkt forebyggende værktøj, og de bevilgede ekstraordinære midler til idrætten. Man viste prioriteringer og ikke kun snak, og man viste handlekraft.

Lignende initiativer er man i gang med på Færøerne. I nogle af kommunerne er det gratis at benytte idrætshaller, og man giver støtte til forældre pr. barn pr. idrætsgren; det gør man for at tilskynde til, at børn får interesse i idræt. Som I ved har færingerne præsteret store overraskende resultater på idrætsområdet i disse år.

Nu er tidspunktet kommet til, at vi også skal debattere, hvad vi ønsker at benytte idrætten til. Hvad skal vi bruge idrætten til? Hvilke resultater skal vi opnå som personer og land? Hvilke formål har vi, og hvilke mål stiller vi?

Jeg ved at idrætsforbundet har som mål, at vi i 2030 skal være det mest fysisk aktive land i verden. I sig selv er dette mål godt nok, og det skal vi støtte op om.

Men er dette mål nok? Nej. Jeg mener at det alene ikke rækker.

Jeg mener at vi ikke kvalificerer os i tilstrækkeligt omfang til de store mesterskaber i verden. Vi skal styrke os på området. Fordi.... :

Jeg kan for eksempel nævne, at det ellers var positivt at kvinderne sidste år kvalificerede sig til verdensmesterskaberne i håndbold.

Vi glædede os, og var stolte over at vores kvinder kvalificerede sig til VM i håndbold. Vi havde store håb om, at de i det mindste ville vinde en gang. Men desværre vandt vi ikke engang en enkelt gang. Vi tabte til alle hold i turneringen.

I dagene 9. – 16. marts blev Arctic Winter Games afholdt i Mat-Su i Alaska. Før i tiden deltog omkring 120 unge og voksne. Sidste år i 2023 deltog omkring 120 personer.

Men det er blevet oplyst at vi har det laveste antal deltagere i år. Det er under halvdelen der vil deltage, sammenlignet med forrige Arctic Winter Games-deltagelse. 48 unge og voksne deltagere i år.

Den vigtigste begrundelse, som idrætsorganisationerne benyttede, var at det var alt for dyrt at deltage. De begrundede, at de var nødt til at prioritere de midler de ville bruge til AWG til andre turneringer i andre lande, som var billigere at deltage i.

At deltager antallet er den laveste nogensinde, er ærgerligt og beklageligt. Det er beklageligt og ærgerligt, at flere idrætsgrene ikke deltog.

Set i lyset af AWGs formål er det meget ærgerligt og beklageligt, idet dette var godt for vore unge at deltage i.

AWG's vigtigste mål er; at folk og unge i Arktis gennem idræt mødes og lære hinanden at kende, og stifte venskaber og får oplevelser. At de vil opleve, se positive ting og stifte venskaber, som de vil huske i resten af livet. At man ikke brændte broer, men byggede broer – og gennem venskab og oplysning skabe en fredelig verden.

At idrætsfolk gennem rejser til andre lande, og ved at møde nye mennesker og gennem oplevelser vil få øget selvtillid; at de bliver modigere og stærkere.

De unge, som har deltaget i AWG, er blandt dem der klarer sig bedst, qua deres deltagelse i AWG, de er blandt dem der er forbilleder for andre.

De er glade og taknemmelige for, at de har deltaget i AWG. De siger, at de ikke vil få de resultater de har opnået i livet, hvis ikke de havde deltaget i AWG.

Det er, derfor deltagelse i AWG er så vigtig; fordi det er sundt personligt, fysisk og åndeligt. Det med at vinde og opnå resultater er ikke det vigtigste ved at deltage i AWG, det vigtigste er at man deltager; Det med at få nye venner, og mødet med andre folkefærd resulterer i, at man skaber nye kontakter, fred og kærlighed; det åbner op for nye døre og flere muligheder, hvilket er det vigtigste.

Det er netop derfor, at det er ærgerligt og beklageligt at deltagerantallet til AWG er den laveste nogensinde, og hvor man prioriterer deltagelse i andre turneringer. Dette fordi man mangler midler. Ja, det er forståeligt, at mangel på midler og andre prioriteringer er grunden til, at man meldte afbud til AWG, og vi er nødt til at acceptere deres beslutning. Desuagtet...:

Derfor må vi spørge os selv, hvad skal vi med AWG? Hvad skal vi bruge AWG til?? Prioriterer vi AWG? Vil vi deltage i AWG? Eller nej?

Hvad vil vi i andre idrætsgrene? Hvad er status? Er status tilfredsstillende? Hvad er vores mål i idrættens verden? Hvad ønsker vi at opnå?

I fodbold og håndbold samt i andre forskellige idrætsgrene; hvad er vores mål i forhold til resten af verden? Ønsker vi, at opnå bedre resultater end vi gør i dag?

Er vores bevillinger til vores formål indenfor idrættens verden rimelige; er støtten og finansieringen af idrætten tilstrækkelig?

Derfor fremsætter jeg mit forslag til forespørgselsdebat, idet jeg mener, at vi skal højne vores støtte til idrætten; ikke mindst på det økonomiske område, hvor vi kan afsætte betydelig flere midler.

Hvad er andre partiers mening til dette? Jeg ser frem til at høre partiernes meninger og med ønske om nøje og behagelig debat.

Tak